

- 5) Sąd błędnie z punktu widzenia prawa dostrzegł przeciwieństwo w „układzie dekoracyjnym” i „analitycznym postrzeganiu”, a przy tym nie uwzględnił, że znaki towarowe należy oceniać zgodnie z wywieranym przez nie całościowym wrażeniem.
- 6) Zbieg tych naruszających prawo elementów doprowadził do tego, że Sąd odmówił uznania charakteru odróżniającego zgłoszonego znaku towarowego, mimo że przy prawidłowym zastosowaniu art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 należałoby przyznać istnienie tego charakteru.

II. Niezagwarantowanie prawa do bycia wysłuchanym

- 7) Sąd naruszył przysługujące wnoszącej odwołanie prawo do bycia wysłuchanym, ponieważ w swym orzeczeniu nie ustosunkował się obszernej części jej wywodów.

III. Naruszenie art. 73 zdanie 1 rozporządzenia nr 207/2009

- 8) Sąd oparł swój wyrok na założeniu, że znacząca indywidualność przedmiotu figury, która tworzy rozpatrywany znak, nie została dowiedziona, mimo że zgodnie z zasadą obowiązku badania przez OHIM stanu faktycznego z urzędu to do niego należało dowiedzenie osłabienia indywidualności tej figury poprzez przedstawienie występujących na rynku podobnych figur. Sąd w sposób oczywisty nie chciał ustosunkować się do argumentu wnoszącej odwołanie i w ten sposób naruszył ciężący na nim obowiązek uzasadnienia.
- 9) Sąd nie wypełnił ciężącego na nim obowiązku uzasadnienia swego stanowiska w sposób zrozumiały w zakresie, w jakim chociaż uwzględnił w swym orzeczeniu część wywodów wnoszącej odwołanie, niemniej nie ocenił ich, a w znacznej części nawet ich nie wymienił.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 7 marca 2011 r. — U. Notermans-Boddenberg przeciwko Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-114/11)

(2011/C 152/22)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: U. Notermans-Boddenberg

Strona pozwana: Staatssecretaris van Financiën

Pytania prejudycjalne

Czy w świetle art. 39 WE (obecnie art. 45 TFUE) lub art. 18 WE (obecnie art. 21 TFUE) chodzi o sytuację objętą zakresem zastoso-

owania prawa wspólnotowego, gdy państwo członkowskie opodatkowuje osobę zamieszkałą na jego terytorium z tytułu rozpoczęcia przez nią używania należącego do niej pojazdu na drogach publicznych tegoż państwa członkowskiego w przypadku, gdy pojazd ten

— jest zarejestrowany w innym państwie członkowskim,

— stanowi część mienia osobistego przywiezionego w związku ze zmianą miejsca zamieszkania przez osobę zamieszkałą na terytorium tego państwa członkowskiego z innego państwa członkowskiego, przy czym osoba ta zachowała swoją dotychczasową przynależność państwową,

— jest przez osobę zamieszkałą na terytorium tego państwa używany po przeprowadzce w ten sam sposób co uprzednio, tzn. do celów prywatnych, również na potrzeby przejazdu do miejsca pracy znajdującego się w państwie, w którym uprzednio zamieszkiwała?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Apelacyjny w Warszawie (Rzeczpospolita Polska) w dniu 2 marca 2011 r. — Format Urządzenia i Montaż Przemysłowe przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Warszawie

(Sprawa C-115/11)

(2011/C 152/23)

Język postępowania: polski

Sąd krajowy

Sąd Apelacyjny w Warszawie

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Format Urządzenia i Montaż Przemysłowe

Strona pozwana: Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Warszawie

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy objęcie przez przepis art. 14 ust. 2 zdanie pierwsze rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie⁽¹⁾ zakresem podmiotowym „osoby zwykle zatrudnionej na terytorium dwóch lub więcej Państw Członkowskich”, w odniesieniu do której w literze b) tego przepisu doprecyzowano wskazując, że chodzi o osobę inną niż określona w literze a), oznacza — w przypadku pracownika najemnego zatrudnionego na podstawie stosunku pracy przez jednego pracodawcę

- a) uznanie go za taką osobę wówczas, gdy z uwagi na charakter zatrudnienia wykonuje pracę w różnych państwach członkowskich w tym samym czasie (jednocześnie), co rozciąga się też na stosunkowo krótkie okresy, i w związku z tym często przekracza granice państw, jak i też oznacza
- b) uznanie go za taką osobę również wówczas, gdy jest zobowiązany w ramach jednego stosunku pracy do stałego (zwykłego) wykonywania pracy w kilku państwach członkowskich, w tym w państwie, na terytorium którego zamieszkuje albo w kilku innych państwach członkowskich, niż państwo zamieszkania takiego pracownika — bez względu na długość następujących po sobie okresów wykonywania obowiązków w poszczególnych krajach członkowskich i przerw między nimi, bądź — z ograniczeniem czasowym?
- 2) Czy w przypadku przyjęcia interpretacji zgodnie z powyższym pkt b stosowanie przepisu art. 14 ust. 2 lit. b) pkt (ii) rozporządzenia 1408/71 możliwe jest w sytuacji, gdy zobowiązanie w ramach stosunku pracy łączącego pracownika z jednym pracodawcą do stałego wykonywania pracy w kilku państwach członkowskich uwzględnia wykonywanie obowiązków w państwie członkowskim zamieszkania pracownika, mimo iż taka sytuacja — świadczenia pracy w tym właśnie państwie — w momencie nawiązania stosunku pracy wydaje się wykluczona i czy w przypadku odpowiedzi negatywnej możliwe jest zastosowanie art. 14 ust. 2 lit. b) pkt (i) rozporządzenia 1408/71?

(¹) Dz.U.L 149 s. 2-50; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 05 Tom 01 P. 35 — 82

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy Poznań (Rzeczpospolita Polska) w dniu 7 marca 2011 r. — Bank Handlowy, Ryszard Adamiak, Christianapol Sp. z o.o.

(Sprawa C-116/11)

(2011/C 152/24)

Język postępowania: polski

Sąd krajowy

Sąd Rejonowy Poznań

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Bank Handlowy, Ryszard Adamiak, Christianapol Sp. z o.o.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni art. 4 ust. 1 oraz ust. 2 pkt j) Rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 roku w sprawie postępowania upadłościowego (¹) należy dokonywać w ten sposób, że użyte w treści tego przepisu pojęcie „ukoń-

czenie postępowania upadłościowego” należy interpretować w sposób autonomiczny, niezależnie od uregulowań funkcjonujących w systemach prawnych poszczególnych Państw Członkowskich czy też o tym z jakim momentem dochodzi do ukończenia postępowania upadłościowego rozstrzyga wyłącznie prawo krajowe państwa wszczęcia postępowania?

- 2) Czy interpretacji art. 27 Rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 roku w sprawie postępowania upadłościowego należy dokonywać w ten sposób, że sąd krajowy rozpoznający wniosek o wszczęcie postępowania wtórnego nigdy nie może badać niewypłacalności dłużnika, wobec którego w innym państwie członkowskim wszczęto główne postępowanie upadłościowe czy też w ten sposób, że sąd krajowy może w określonych sytuacjach badać istnienie niewypłacalności dłużnika, zwłaszcza wówczas gdy postępowanie główne jest postępowaniem ochronnym, w którym sąd ustalił, że dłużnik nie jest niewypłacalny (francuskie postępowanie *sauvegarde*)?
- 3) Czy wykładni art. 27 Rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 roku w sprawie postępowania upadłościowego pozwala na wszczęcie wtórnego postępowania upadłościowego, którego charakter określa art. 3 ust. 3 zd. 2 cytowanego Rozporządzenia w państwie członkowskim, w którym znajduje się cały majątek upadłego w przypadku gdy podlegające automatycznemu uznaniu główne postępowanie ma charakter ochronny (francuskie postępowania *sauvegarde*), został w nim przyjęty oraz zatwierdzony plan spłat, plan ten jest realizowany przez dłużnika, a sąd ustanowił zakaz zbywania majątku należącego do dłużnika?

(¹) Dz. U.L 160 s. 1-18; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 19 Tom 01 P. 191 — 208

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia) w dniu 8 marca 2011 r. — Association sans but lucratif PRO-BRAINE (A.S.B.L.), Michel Bernard, Charlotte de Lantsheere przeciwko Commune de Braine-le-Château

(Sprawa C-121/11)

(2011/C 152/25)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'État

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Association sans but lucratif PRO-BRAINE (A.S.B.L.), Michel Bernard, Charlotte de Lantsheere

Strona pozwana: Commune de Braine-le-Château